

ZARZĄDZENIE NR 233/2024
PREZYDENTA MIASTA KRAKOWA
Z DNIA 23 stycznia 2024 r.

w sprawie przyjęcia i przekazania pod obrady Rady Miasta Krakowa projektu uchwały Rady Miasta Krakowa w sprawie nazwy ronda

Na podstawie art. 30 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2023 r. poz. 40, 572, 1463, 1688) zarządza się, co następuje:

§ 1. Postanawia się przyjąć i przekazać pod obrady Rady Miasta Krakowa projekt uchwały Rady Miasta Krakowa w sprawie nazwy ronda.

§ 2. Wykonanie zarządzenia powierza się Sekretarzowi Miasta Krakowa.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

druk nr

projekt Prezydenta Miasta Krakowa

UCHWAŁA NR
RADY MIASTA KRAKOWA

z dnia

w sprawie nazwy ronda

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2023 r. poz. 40, 572, 1463, 1688) uchwała się, co następuje:

§ 1. Nadaje się nazwę Rondo Tadeusza Tempki dla bezimiennego ronda zlokalizowanego w Dzielnicy XII Bieżanów-Prokocim przy skrzyżowaniu ulic: Marii Orwid i Macieja Jakubowskiego (część działki nr 112/34, obręb nr 59, jednostka ewidencyjna Podgórze).

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Krakowa.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Małopolskiego.

Uzasadnienie

Z inicjatywą uhonorowana Tadeusza Tempki wystąpił Radny Miasta Krakowa Łukasz Wantuch oraz prof. Artur Jurczyszyn. Radni członkowie Zespołu ds. Nazewnictwa Komisji Kultury i Ochrony Zabytków Rady Miasta Krakowa zaproponowali nazwanie bezimiennego ronda imieniem Tadeusza Tempki. Rondo położone jest przy skrzyżowaniu ulic: Marii Orwid i Macieja Jakubowskiego naprzeciwko wjazdu do Szpitala Uniwersyteckiego. Osoba patrona została pozytywnie zaopiniowana przez Instytut Pamięci Narodowej. Nadanie nazwy dla ronda zapewni godne uczczenie postaci Tadeusza Tempki.

Uchwała nie spowoduje wzrostu wydatków na funkcjonowanie Urzędu Miasta Krakowa. Realizacja Uchwały nie wymaga zwiększenia zatrudnienia, a także nie będzie powodować w przyszłości dodatkowych kosztów niż ponoszone przed jej wprowadzeniem.

Tadeusz Tempka (ur. 15 października 1885 r. w Krakowie, zm. 14 marca 1974 r. tamże) – polski lekarz internista i hematolog. Po maturze, w latach 1904–1909, studiował medycynę na Uniwersytecie Jagiellońskim. W latach 1910–1914 pracował jako asystent Oddziału Wewnętrzny Szpitala św. Łazarza w Krakowie. W czasie I wojny światowej był lekarzem armii austriackiej na froncie wschodnim i włoskim. W 1918 r. powrócił do pracy w szpitalu św. Łazarza oraz pracował jako asystent w I Klinice Chorób Wewnętrznych. W tym czasie kontynuował pracę naukową. W 1923 r. habilitował się na Uniwersytecie Jagiellońskim obejmując następnie stanowisko docenta w II Klinice Chorób Wewnętrznych. W 1928 r. uzyskał tytuł profesora nadzwyczajnego i został kierownikiem I i II Kliniki Chorób Wewnętrznych Wydziału Lekarskiego. W roku akademickim 1937–1938 pełnił funkcję dziekana Wydziału Lekarskiego. 6 listopada 1939 r. został aresztowany w ramach Sonderaktion Krakau i trafił do obozu Sachsenhausen, zwolniony 8 lutego 1940 r. następnego dnia wrócił do Krakowa. W czasie okupacji brał udział w tajnym nauczaniu oraz kontynuował pracę naukową opracowując podręcznik hematologii wydany w 1950 r. pt. „Choroby układu krwionośnego”. W 1946 r. został członkiem Polskiej Akademii Umiejętności, a w 1952 r. Polskiej Akademii Nauk. W 1949 r. założył Polskie Towarzystwo Hematologiczne. Od 1962 r. pracował w Akademii Medycznej w Krakowie, a w latach 1962–1968 jako przewodniczący Rady Naukowej Instytutu Hematologii w Warszawie. Był twórcą polskiej szkoły hematologicznej i profesorem chorób wewnętrznych na Uniwersytecie Jagiellońskim i Akademii Medycznej w Krakowie. Był pionierem w badaniu cytologicznego szpiku kostnego przy pomocy nakłucia mostka i biopsji śledziony. Zajmował się również niedokrwistością złośliwą. Opisał komórki białaczkowe, określane niekiedy jako komórki Tempki-Browna. Był autorem ok. 70 prac z zakresu balneologii klinicznej. Prowadził badania kliniczne wody Zuber. W latach międzywojennych przewodniczył Polskiemu Towarzystwu Balneologicznemu i redagował pismo „Acta Balneologica Polonica”. Po wojnie przejął obowiązki konsultanta i opiekę naukową nad sanatorium „Lwigród”, a następnie nad Nowym Domem Zdrojowym. Jego imieniem zostało nazwane źródło znane dziś jako szczawa wodorowęglanowo-żelazista „Tadeusz”, która to znakomicie leczy niedokrwistości z niedoboru żelaza. Był odznaczony Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski (1956 r.), Orderem Sztandaru Pracy I klasy (1970 r.). W 1957 r. otrzymał nagrodę państwową I stopnia. Miejscem spoczynku profesora jest Cmentarz Rakowicki.